

Bálintot. A szeme közé nézett, úgy sziszegte alig érhetően, mert ekkor már a szavak megformálása is nehezebbre esett, mért tötte ezt velem? Haragos Bálintot kiverte a hideg veríték. Nem állhatta Balázs Gergely tekintetét, el kellett kapnia előle a pillantását. Ez hát a te híresnevezetes kíméletes módszered, hallotta a gúnyosan visszhangzó kérdést, a lelkiismeret számonkérését a háta mögöl, mintha valami földöntúli lény meg is rángatta volna a zubbonyát. Ijedten fordult vissza, de nem volt ott senki. Megzavarodtam volna, morfondírozott magában. Újra Balázs Gergelyhez lépett, hogy segítsen neki, de az nem engedte, hogy megérintse.

– Haggyon – mondta –, hazatalálok én egyedül is. Kicsit bizonytalanok voltak a lépései, mintha ivott volna, de a nagy elszánás átsegítette a nehézségeken. Amikor hazaért, már egészen jól érezte magát. A házba be se nézett, nem akart ilyen állapotban az asszony

szeme elé kerülni. Hátra indult, egyenesen az istállóba, hogy utoljára megjárassa szemét a jószágokon, megpaskolja a lovak farát, végigsimítsa a borjú selymes szőrét, de hiába, az istálló üres volt. Visszhangot vertek benne a szavai, ahogy elkáromkodta magát.

Itt talált rá a felesége. Háttal a falnak támaszkodva félig lecsúszott az alomba, a kezével is azt markolta, a törődött, szúrós szalmát, és már nem volt az eszméleténél. Mentő vitte a varasdi kórházba, az életét megmentették, de egészséges nem lett többet. Hónapokig úgy kellett mosdatni, etetni, tisztába rakni, mint egy csecsemőt. Fél év is eltelt, mire föl tudott kelni. Ettől kezdve aztán naphosszat kint állt a kapuban a kerítésre könyökölve, és furcsa, ferde vigyorával, mintha csak a kölcsönt akarná visszaadni, minden arra járót kiröhögött, a legutolsó cigánypurdét ugyanúgy, mint magát a tanácselnököt.

TÜRJEI ZOLTÁN

Egyszer körbetekerem

*Vegyitizta álmok jönnek.
Holnaptól lehetne más is a képeken,
mondjuk fehéritő, vagy sújtások a havon.
Belopódzok a jelenbe.
A kismutatót egyszer körbetekerem,
hátha megszűnik a rés,
ami kitöltetlenül tátong
a most és a mindjárt között.*

Térkép helyett II.

*A medence legalján ülök, és a Holdat nézem.
Ahogy remeg a felszínen, néha olyan, mintha
mozogna a szája.
A tört fény miatt alig látom meg a mellettem fekvő tigris.
Úgy tűnik, ő is a Holdat bámulja.
Lehet, hogy észre sem vett.
Mindketten várunk valamit.
Talán azt, hogy az egymásba ugráló
kráterek kirajzolódó mintáiból
egyszer csak összeáll a térkép,
ami kivezet innen.
De már felfedeztem, hogy
folyton csak ugyanaz ismétlődik.*